

ΜΕ ΤΑ ΜΕΛΙΣΣΙΑ ΟΤΑΝ ΒΟΜΒΙΖΟΥΝ...

Μὲ τὰ μελίσσια ὅταν βομβίζουν πρόθυμα
Κι ἅπ' τὴν κυψέλη χύνονται,
Μὲ τὰ λουλούδια ὅταν τριγύρω ἀνοίγουνε
Καὶ τὸ χορτάρι κρύβουνε,

Βαθειὰ μου νοιώθω νὰ ξυπνᾶνε οἱ πόθοι μου
Καὶ νὰ χτυποῦν τὲς φτέριγες,
Κ' ἐγὼ μαζί τους φτερουγίζω, ὑψώνομαι
Σ' Ἠλύσια πρωτογενώριστα.

Βλέπω κορφὲς φωτόλουστες πὺν κάτω τους
Πλαταίνουνε οἱ ὀρίζοντες·
Σὲ ἰσκιόβολες πεδιάδες, ἀνθοστόλιστες,
Θαῦμα εὐωδιάς εὐφραίνομαι·

Μὲς σ' ὠκεανούς, πὺν κλειοῦν τὰ οὐρανοθέμελα,
Κόσμους καινούριους χαίρομαι·
Στὸ ἄπειρο Χάος βυθάω, καὶ παραδίδομαι
Στοῦ ἀγνώστου τὸ μυστήριο...

Καὶ κάπου ἐκεῖ ἀντικρύζω τόπους πῶζησα,
Τόπους γνωστούς στὰ νιάτα μου,
Μὲ καλλονὲς ἐξαίσιες, αἰθερόπλαστες
Ποὺ οἱ Νوستαλγίες τοὺς πλάθουνε·

Βλέπω... Κι ὁ νοῦς μου τρέχει αἰθεροφτέριγος
Σ' ἄλλους καιροὺς πὺν ἐπέρασαν·
Πεταλοῦδες ξατρέχω πολυχρώματες,
Λουλούδια κόβω ἀμέριμνος,

Καὶ μέσα μου οἱ παλμοὶ ξυπνᾶνε οἱ πρῶτοι μου,
Τὰ πρῶτα δάκρυα πῶχυσα,
Ξυπνᾶνε οἱ Πλάνες καὶ οἱ χαρές, κι ἀντίμα τους
Μὲ τὰ φιλιὰ μὲ παίρνουνε...

Μὰ ἓνας τάφος προβάλλει, πὺν ἀπὸ τ'ἀνθη του
Γνωστὸ ἀγγελούδι ὑψώνεται...

Δάκρια κυλοῦν, θολώνουνε τὸ βλέμμα μου
Καὶ τὸ ταξίδι κόβεται.

Ὅταν βομβίζουν τὰ μελίσσια πρόθυμα
Κι ἀπ' τὴν κυψέλη χύνονται,
Βαθειά μου νοιώθω νὰ ξυπνᾶνε οἱ πόθοι μου
Καὶ νὰ μὲ πᾶνε ἀντάμα τους . . .

ΓΕΡ. ΣΠΑΤΑΛΑΣ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ

I

Ἡλιοῦ χαρὰ στὴ φύση γύρω αἰώνια . . .
Στέκω στὸ παραθύρι μου μπροστὰ
Καὶ νοιώθω τὴν ψυχὴ μου νὰ ζητᾷ
Μὲ νοσταλγία τὰ περασμένα χρόνια.

Τῆς Πόλης τὴ σκοτεῖνια καὶ τὰ χιόνια
Καὶ τὰ σοκάκια ἐκεῖνα τὰ στριφτά,
Ὅπου σὲ σπίτια ἀπ' τὸν καιρὸ γερτὰ
Ἐρχόντανε τὸ Μάη τὰ χελιδόνια.

Καὶ σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ Σταβροδρομοῦ
Ἐναν ὁλόρθο μινὰρὲ παλιὸ
Ἄπ' ὅπου οἱ δεκοχτοῦρες τοῦ τζαμιοῦ

Μὲς στὸ χιονοβρεμένο δειλινὸ
Ἄπ' τὴ φωλιά τους πάνω τὴν ψηλὴ
Στὴν ἡσυχὴ κατέβαιναν αὐλὴ.

II

Πῶς κάθε περασμένο μᾶς σκλαβώνει . . .
Ἀξέχαστη θὰ μένει ἡ ζωγραφιά σου
Μὲ τὰ λευκὰ ντυμένο γίασεμιὰ σου
Μικρὸ κι ἀγαπημένο μου μπαλκόνι.